

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: L 12,16–34

Text: **Ko 3, 16** *Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství: se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte a s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch.*

Z tohoto biblického verše se dozvídáme, že slovo Kristovo není nic pasivního. Tzn. že je nejen někým zvěstováno, nejen že je faráři hlásáno z kazatelen, ale že se také samo aktivně v nás usazuje, přebývá v nás, zabydluje se. Chce k nám vejít, aby v nás přebývalo. Chce v nás a skrze nás působit. Slovo Kristovo tedy jako slovo Boží jen nezazní, aby zaniklo, nebo prošumělo kolem nás a šlo dál. Chce v nás přebývat.

Ale ani my v tom nemůžeme zůstat pasivní. Můžeme se mu buď otevřít dokořán anebo před ním přibouchnout dveře. Můžeme ho k sobě zvát a vycházet mu vstříc, nebo ho můžeme naopak pouštět jedním uchem tam a druhým ven. Můžeme mu k sobě dát volný průchod, anebo mu vymezíme jen určitý prostor a čas: „teď můžeš, Pane, mluvit, ale teď už mám zase jinou práci, jiné starosti a zájmy, teď už se to nehodí, je mi líto...“

Bratři a sestry, první a zásadní sdělení je tedy toto: slovo Kristovo v nás chce přebývat. A to bohatě. Jako chtěl Hospodin ve své milosti a svatosti svobodně přebývat v jeruzalémském chrámě, aby byl se svým lidem, tak Kristus chce mít z nás a v nás chrám živý, a v něm chce skrze své slovo přebývat. Slovo Kristovo chce v nás mluvit a mluvit nám do života, i do života sboru, i do společenství, každý den – a to bohatě. V celém svém bohatství.

To je to další, co se dozvídáme. Slovo Kristovo je bohaté. Nebo také se dá říci košaté. Je našim duchovním bohatstvím. Je to arci bohatství jiné, než co se běžně za bohatství považuje a pro co se obvykle lidé tak namáhají. To by bylo zas na jiné kázání. Ale my jsme slyšeli, že je to bohatství, které mol neničí a které ani zloději neukradnou. Přesto je to poklad nedozírné ceny. Přímo poklad z nebes. Bohatství skryté v Bohu. Bohatství moudrosti a rozumnosti, kterou nemáme ze sebe, ale z Božího slova. Bohatství důvěrného vztahu s Bohem, který ví, co nás trápí a co potřebujeme. Bohatství Božích zaslíbení. Království, které se mu zalíbilo nám dát. Bohatství Ducha svatého a darů milosti. Bohatství života, který už rozhodujícím způsobem zvítězil nad zlým, nad naším hříchem i nad smrtí. Bohatství, které objevujeme a přijímáme vírou a zakoušíme ve vzájemné lásce a naději. To jsem jen naznačil něco málo z toho bohatství Kristova slova, které chce v nás přebývat.

Každý kostel, který naši předkové postavili, symbolizuje toto přebývání Božího slova mezi námi. Ale zároveň nechceme Boží slovo uzavřít za zdi kostelů. Kostel je jen taková čerpací stanice. Nikdo nejezdí na benzínku proto, aby si přivoněl k vůni benzínu a odjel s prázdnou nádrží. Potřebujeme načerpat energii na cestu. A taky přicházíme, abychom se o to bohatství dělili s druhými.

Mám za to, že to tak spolu opravdu zakoušíme. To, jak bohatě chce slovo Kristovo v nás přebývat, poznáváme, když pozorně nasloucháme kázání, když čerpáme z konfirmační přípravy, to bohatství čerpáme v křestní nebo snoubenecké katechezi, při biblických hodinách, na setkání třicátníků, při osobních rozhovorech, atd... Přijmout užitek z bohatství Božího slova znamená především nechat ho v sobě přebývat, nechat jej působit, nechat jej konat, co v nás konat chce.

A tak přichází na řadu logická otázka, proč se často sami o takové bohatství, o takový majlant Božího slova ochuzujeme? Inu, apoštol Pavel s námi na jiném místě sdílí další osobní zkušenost, že nejen Boží slovo, ale taky hřích v nás přebývá. A soupeří o prostor v našem srdci. A také má své projevy v podobě nejrůznějšího vzdoru, malomyslnosti, pochybností a skepse. Vytlačit jej můžeme, když cíleně uprostráňujeme Božímu slovu. Když v nás přebývá Duch toho, který vzkřísil z mrtvých Krista. Boží Duch křísí i nás a přemáhá v nás síly hříchu. A to je právě ten aktivní projev slova Kristova, které nás učí a napomíná, protože v nás chce přebývat v celém svém bohatství. Nicméně to Boží slovo je aktivní, když jsme vůči němu vstřícní a aktivní i my. Když si Božím slovem vzájemně sloužíme.

V tom dnešním textu totiž čteme: „Se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte...“ Je třeba si uvědomit, že tato apoštolova výzva zcela protičečí představě, že si vystačím se svou vírou sám, bez druhých, bez společenství církve a sboru. Ale taky: když si každý odnese ze slova Kristova jen něco sám pro sebe, je to sice dobré, ale vlastně docela chudé přebývání Božího slova v nás. Když v nás slovo Kristovo přebývá bohatě, projevuje se to nejen moudrostí, ale také ochotou, touhou a schopností učit se navzájem. Sloužit si vzájemně Božím slovem. Dokonce nás Boží slovo učí se navzájem napomínat, připomínat jeden druhému to důležité a podstatné pro dobrý život z Kristova slova.

Pro evangelickou církev, která se hlásí k tradici reformace, je to trochu jako znovuzrození Ameriky. Vždyť právě tady reformace navázala na důrazy a praxi novozákonní církve. Totiž, že služba Slova, učit i napomínat, není svěřena výlučně jen mužům v černém, ale celé církvi, všem ve sboru. Je jistě dobré a potřebné, abychom měli vzdělané kazatele. A zároveň se ptáme, proč jich je tak málo, a kde vůbec jsou a kdo vlastně bude dál v církvi sloužit? Ale není s reformační církví něco v nepořádku, jestli je v našich sborech tak málo ochoty a odvahy učit se a vzdělávat ve víře taky mezi sebou navzájem a vzájemně se ke křesťanskému stylu života i napomínat? Vždyť slyšíme: „Se vši moudrostí se navzájem učte a napomínejte.“ Nesouvisí to s tím, že tato ochota a odvaha se vytrácí právě tam, kde se málo čte, málo spolu čte Bible, slovo Kristovo?

A ještě nejsme u konce. Verš pokračuje: „A s vděčností v srdci oslavujte Boha žalmy, chválami a zpěvem, jak vám dává Duch.“ To je to druhé. Když necháme slovo Kristovo v nás a mezi námi přebývat bohatě, projeví se to vděčnou touhou společně oslavovat Boha. Bohatstvím různých písní a zpěvů.

Bratři a sestry, jistě můžeme vybrat z našich zpěvníků do našich bohoslužeb rozmanité písně, žalmy, hymny i písničky duchovní ze Svítáku i chvály z jiných zpěvníků. Ale to podstatné není v jakési žánrové pestrosti, nýbrž aby se tak dělo „s vděčností v srdci...“ a hlavně: „jak nám dává Duch“. Opravdu duchovní písně oslavující Boha mohou vycházet jen ze srdcí zbohacených Kristovým slovem a z prožité milosti. Jak píše apoštol, je to prostě záležitost srdce, srdeční záležitost. Při kázání zapojujeme především intelekt, ale při zpěvu dostávají prostor naše emoce, naše srdce. Vždyť všechno nedovedeme vyjádřit jen rozumem ani jen slovy. Vděčnost především pocítujeme. A hudba je přiměřený výrazový prostředek k vyjádření toho, co k Bohu opravdu cítíme.

Vždyť ty žalmy, hymny i různé duchovní písničky z našich zpěvníků vznikaly právě z prožité milosti. V různých, třeba i těžkých situacích jejich autorů. Vznikaly z vděčnosti, z Ducha a ze srdce. Ze srdce zasaženého osvobodivou milostí a vděčností. Máme-li podobnou zkušenost, můžeme je i my zpívat se stejným emocionálním nábojem.

Bratři a sestry, dnes je neděle Cantate. Zpívejte. A tak zpívejme, protože i mezi námi přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství. I my se smíme se vši moudrostí navzájem učit a napomínat a s vděčností v srdci oslavovat Boha žalmy, chválami a zpěvem, prostě a jednoduše tak, jak nám dává Duch. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši, chceš mezi námi přebývat ve svém slovu i v duchovních písních ve vši bohatosti a košatosti. Chceš, abychom se tvým slovem zbobacovali, ale také měnili, abychom jím rostli – osobně i jako společenství sboru. Je nám líto, že jsme prostor tvému slovu ve svém životě vymezovali tak úzce. Tvé bohatství jsme v sobě a mezi námi nechávali přebývat jen velmi chudě. Svou spontánní vděčnost jsme vnitřně cenzurovali, protože jsme se báli dát před druhými průchod své radosti naplno. Prosíme, smiluj se nad námi a dej své nuzné církvi z tvého slova nově zbohatnout, aby ke tvému bohatství přišli další lidé. Chceme zpívat a oslavovat Tě z celého srdce. Amen.*

Přímělná modlitba: *Pane náš, vyslyš naše modlitby, naše myšlenky, které ti předkládáme, které vyslovujeme, zpíváme nebo na které jen v skrytu srdce pomýšlíme. Prosíme, dej, at' celý náš život je modlitbou. Prodchni nás svým slovem a zapal svým Duchem. Modlíme se za náš sbor, za jednotlivé bratry a sestry, za to, abychom se uměli sdílet v zármutku i radosti, abychom si uměli vzájemně naslouchat a dovedli se naladit na strunu svého bližního. Modlíme se za ty, kteří procházejí těžkým obdobím života. Prosíme, staň se jim posilou, záštitou, spásou, tak aby se znovu mohli v srdci rozezpívat chválou a vděčností. Dej, at' nás všechny spojuje zkušenost vysvobození a spasení a at' se vzájemně dělíme o radost z tvé lásky a milosti. Amen.*